

Sygn. akt I C 516/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy w Kutnie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Wrześciński

Protokolant: st. sekr. sąd. Izabela Banasiak

po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 2018 roku w Kutnie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko I. S.

o zapłatę

1. umarza postępowanie w zakresie cofniętego powództwa,
2. oddała powództwo w pozostałym zakresie,
3. nie obciąża pozwanej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 516/16

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie dnia 2 czerwca 2015 r. w sprawie VI Nc-e (...) powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. wniosła o zasądzenie w elektronicznym postępowaniu upominawczym od pozwanej I. S. kwoty 2.412,76 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powódka wniosła również o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

/wydruk z akt e-Sądu: pozew – k. 2-4v/

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kutnie.

/wydruk z akt e-Sądu: postanowienie o przekazaniu sprawy – k. 5v/

Po przekazaniu sprawy, stosownie do zobowiązania, powódka złożyła pełnomocnictwo wraz z odpisem oraz dokumenty wykazujące umocowanie pełnomocnika do działania w imieniu powoda. Powódka podtrzymała żądania i twierdzenia wskazane w elektronicznym postępowaniu upominawczym, wskazała jednak, że po wytoczeniu powództwa pozwana dokonała częściowej zapłaty należności głównej w kwocie 180,00 zł, co uzasadniało cofnięcie powództwa w tej części. Mając na uwadze wskazane ograniczenie powództwa, powódka domagała się zapłaty od pozwanej kwoty 2.232,76 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 2.412,76 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia 24 września 2015 r., od kwoty 2.332,76 zł od dnia 25 września 2015 r. do dnia 22 maja 2015 r., od kwoty 2.232,00 zł od

dnia 23 października 2015 r. do dnia zapłaty. Powódka żądała zwrotu kosztów procesu w całości, gdyż częściowa spłata należności dochodzonych pozew nastąpiła po wytoczeniu powództwa, pozwaną należy traktować jako przegrywającą spór w tym zakresie. Powódka wskazała, że dochodzona wierzytelność wynika z umowy pożyczki nr (...) zawartej w formie pisemnej w dniu 3.04.2013 r. za pośrednictwem upoważnionego przedstawiciela powoda. Pozwanej została przekazana kwota pożyczki w wysokości 1.400,00 zł. Zgodnie z treścią umowy strony uzgodniły spłatę kwoty pożyczki w 45 ratach tygodniowych, termin zapłaty ostatniej raty przypadł 12.04.2014 r. Całkowita kwota do zapłaty wynikająca z umowy pożyczki wynosiła 2.654,99 zł i obejmowała: kwotę pożyczki powiększoną o wynikające z umowy oprocentowanie 1.589,30 zł, opłatę przygotowawczą 112,00 zł oraz koszt ustanowienia zabezpieczenia, którego powstanie związane było z udzieleniem pożyczki 953,69 zł. Pomimo upływu wynikającego z umowy terminu spłaty, pozwana nie spłaciła całości zadłużenia, spłaciła jedynie część pożyczki, wpłaty zostały zaksięgowane odpowiednio na wezwania do zapłaty 72,00 zł, odsetki w kwocie 140,51 zł, które powstały w związku z nieuregulowaniem pożyczki w terminie oraz część należności głównej w kwocie 592,49 zł. Powódka wskazała, że zadłużenie pozwanej na dzień wniesienia pozwu wynosiło 2.412,76 zł i obejmowało: 2.062,50 zł tytułem pozostalej do zapłaty części kwoty pożyczki wraz z opłatami związanymi z udzieleniem zabezpieczenia [kwota udzielonej pożyczki powiększona o wynikające z umowy oprocentowanie 1.513,96 zł, opłata przygotowawcza 112,00 zł, koszt ustanowienia zabezpieczenia 436,54 zł], 18,00 zł tytułem kosztów pism i upomnień oraz 332,26 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonych od dnia następującego po dniu wymagalności pierwszej raty i każdej następnej w odstępach tygodniowych do dnia poprzedzającego złożenie pozwu. Od skapitalizowanych odsetek powódka żądała zapłaty odsetek ustawowych.

/pismo powódki z dnia 23 października 2015 r. – k. 7, 9, pozew – k. 10-16, 36-39/

Postanowieniem z dnia 26 lutego 2016 r. sąd umorzył postępowanie w zakresie żądania zapłaty kwoty 180,00 zł, zaś nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 26 lutego 2016 r. uwzględnione zostało żądanie pozwu.

/postanowienie z dnia 26 lutego 2016 r. – k. 42, nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym – k. 44/

W ustawowym terminie pozwana I. S. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżyła nakaz zapłaty w całości. Pozwana wskazała, że od dnia 21 września 2015 r. kredyt jest regularnie spłacany, w związku z tym kwoty wskazane w nakazie zapłaty są nieaktualne, kwoty te zasadniczo uległy zmianie, nadto zmianie uległy odsetki, pozwana w miarę posiadanych możliwości dobrowolnie dokonywała wpłat do rąk przedstawiciela pożyczkodawcy, w czerwcu i lipcu 2016 r. dokonała wpłat w kwotach po 100 zł, a nie jak wskazał powód w kwotach po 50 zł. Pozwana wskazała, że stara się wszystko spłacać, ale nie jest w stanie dokonać jednorazowej spłaty, nie jest w stanie spłacić odsetek, wniosła o rozłożenia należności na raty kwartalne w wysokości do 500 zł do ostatniego dnia miesiąca, wniosła o umorzenie odsetek. Pozwana wskazała na swoją trudną sytuację zdrowotną i materialną, wniosła o nieobciążanie kosztami procesu.

/sprzeciw pozwanej od nakazu zapłaty – k. 47-48v, e-protokół rozprawy z dnia 19 stycznia 2017 r. – k. 60-61v, protokół rozprawy z dnia 9 listopada 2017 r. – k. 75-75v/

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty, powódka podtrzymała żądanie pozwu, wniosła o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda wszystkich kosztów sądowych według norm przepisanych. Powódka przyznała, że pozwana po wytoczeniu powództwa dokonała kolejnych wpłat na poczet zadłużenia. Wobec dokonania przez pozwaną po wytoczeniu powództwa częściowej zapłaty należności dochodzonych w niniejszej sprawie w łącznej wysokości 830,00 zł, powódka cofnęła pozew w części dotyczącej zapłaty kwoty 830,00 zł (suma wszystkich wpłat po wniesieniu pozwu). Mając na uwadze to ograniczenie powództwa, powódka dochodziła zapłaty od pozwanej kwoty 1.582,86 zł wraz z ustawowymi odsetkami: od kwoty 2.412,76 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia 24 września 2015 r., od kwoty 2.332,76 zł od dnia 25 września 2015 r. do dnia 22 maja 2015 r., od kwoty 2.232,00 zł od dnia 23 października 2015 r. do dnia do dnia 12 listopada 2015 r., od kwoty 2.132,76 zł od dnia 13 listopada 2015 r. do dnia 22 grudnia 2015 r., od kwoty 2.082,76 zł od dnia 23 grudnia 2015 r. do dnia 25 stycznia 2016 r., od kwoty 1.982,76 zł od dnia 26 stycznia

2016 r. do dnia 23 lutego 2016 r., od kwoty 1.882,76 zł od dnia 24 lutego 2016 r. do dnia 29 marca 2016 r., od kwoty 1.832,76 zł od dnia 30 marca 2016 r. do dnia 4 maja 2016 r., od kwoty 1.782,76 zł od dnia 5 maja 2016 r. do dnia 3 czerwca 2016 r., od kwoty 1.732,76 zł od dnia 4 czerwca 2016 r. do dnia 1 lipca 2016 r., od kwoty 1.682,76 zł od dnia 2 lipca 2016 r. do dnia 2 sierpnia 2016 r., od kwoty 1.632,76 zł od dnia 3 sierpnia 2016 r. do dnia 5 września 2016 r., od kwoty 1.582,76 zł od dnia 6 września 2016 r. do dnia zapłaty, a także zapłaty kosztów procesu według norm przepisanych, również w zakresie cofniętego powództwa. Następnie powódka wskazała, że w pozwie domagała się zasądzenia od pozwanej kwoty 2.656,19 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych, na skutek dalszych wpłat pozwana dokonała częściowej zapłaty należności głównej w wysokości 1.105,00 zł, w związku z tym powódka cofnęła pozew w części dotyczącej zapłaty kwoty 1.105,00 zł (suma wszystkich wpłat po wniesieniu pozwu). Mając na uwadze to ograniczenie powództwa, powódka dochodziła zapłaty od pozwanej kwoty 1.307,76 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od zasądzonej kwoty oraz kosztów procesu według norm przepisanych. Powódka wskazała wpłaty pozwanej zaksięgowane po wytoczeniu powództwa, wskazała, że rozbieżności między drukami KP a wpłatami zaksięgowanymi w systemie powoda były wynikiem błędnego księgowania przez pracownika spółki, wszystkie wpłaty, które pozwana wskazała poprzez złożone druki KP znajdują się na koncie spółki. Powódka wskazała, że istnieje możliwość rozłożenia zadłużenia na raty w wysokości 200 zł miesięcznie, jednak z zastrzeżeniem, że uchybienie w płatności którejkolwiek z rat spowoduje wymagalność całego roszczenia. Następnie powódka wskazała, że w pozwie domagała się zasądzenia od pozwanej kwoty 2.412,76 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych, na skutek dalszych wpłat pozwana dokonała częściowej zapłaty należności głównej w wysokości 1.330,00 zł, w związku z tym powódka cofnęła pozew w części dotyczącej zapłaty kwoty 1.330,00 zł (suma wszystkich wpłat po wniesieniu pozwu). Mając na uwadze to ograniczenie powództwa, powódka ostatecznie dochodziła zapłaty od pozwanej kwoty 1.082,78 zł wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 2 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych. Pismem procesowym z dnia 22 listopada 2017 r. powódka wskazała, że cofa pozew w zakresie wpłat dokonanych przez pozwaną w dniu 30 sierpnia 2017 r. w kwocie 30 zł i w dniu 29 września 2017 r. w kwocie 35 zł, wpłaty te zostały zarachowane na poczet należności głównej.

/odpowiedź na sprzeciw – k. 53-54, pismo procesowe powódki z dnia 24 marca 2017 r. – k. 65-66, pismo procesowe powódki z dnia 24 lipca 2017 r. – k. 70-71, pismo procesowe powódki z dnia 22 listopada 2017 r. – k. 77/

Pozwana nie sprzeciwiła się cofnięciu pozwu we wskazanej części.

/pismo procesowe pozwanej złożone 28 kwietnia 2017 r. – k. 68/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 kwietnia 2013 r. I. S. w miejscu swego zamieszkania zawarła z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. umowę pożyczki. Zgodnie z tą umową otrzymała pożyczkę w kwocie 1.400,00 zł. I. S. zobowiązała się zwrócić pożyczkodawcy całkowitą kwotę w wysokości 2.655,00 zł, na którą składały się: 1.400,00 zł – kwota pożyczki, 189,30 zł – odsetki do spłaty; 112 zł – opłata przygotowawcza; 953,69 zł – koszt ustanowienia zabezpieczenia, którego powstanie związane było z udzieleniem pożyczki. Całkowity koszt pożyczki wynosił 1.255,00 zł. Zgodnie z umową okres pożyczki został ustalony na 315 dni. I. S. zobowiązała się do spłaty pożyczki w 45 płatnych tygodniowo ratach po 59 zł każda rata. Zgodnie z postanowieniami umowy pożyczki roczna stopa oprocentowania pożyczki wynosiła 20%. Zgodnie z § 6 pkt 1 umowy pożyczki w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki (...), na podstawie odrębnej umowy z pożyczkodawcą lub pełnomocnictwem od pożyczkodawcy i umowy z pożyczkodawcą, na co pożyczkobiorca wyraził zgodę i co przyjął do wiadomości, miał wysyłać pożyczkobiorcy wezwania do zapłaty. Pierwsze wezwanie miało nastąpić za pośrednictwem przesyłki pocztowej po 23 dniach od terminu wymagalności i za jej sporządzenie i wysłanie (...) pobierał opłatę w wysokości 50 zł. Drugie wezwanie miało nastąpić za pośrednictwem przesyłki pocztowej po 37 dniach od terminu wymagalności i za jej wysłanie (...) pobierał opłatę w wysokości 80,00 zł. W każdym przypadku pożyczkodawca lub (...) mógł poinformować pożyczkobiorcę o konsekwencjach w przypadku dalszego braku spłaty zobowiązania w postaci przesłania danych osobowych pożyczkobiorcy w celu zamieszczenia ich w bazie

niesolidnych dłużników, prowadzonej przez między innymi (...) S.A. z siedzibą w W.. Z kolei zgodnie z § 6 pkt 2 umowy pożyczki pożyczkodawca lub (...) działając na podstawie odrębnej umowy lub pełnomocnictwa w imieniu i na rzecz pożyczkodawcy, w przypadku zaległości pożyczkobiorcy z zapłatą w terminie za okres płatności był uprawniony do wypowiedzenia umowy pożyczki z terminem wypowiedzenia wynoszącym 7 dni, a tym samym skierowania sprawy na drogę postępowania sądowo-windykacyjnego.

/dowód: umowa pożyczki nr (...) z dnia 3.04.2013 r. – k. 19-19v/

W tym samym dniu I. S. zawarła za pośrednictwem upoważnionego przedstawiciela pożyczkodawcy umowę dodatkową, będącą integralną częścią umowy pożyczki. W § 2 tej umowy wskazano, że koszty zabezpieczenia związane z udzieleniem pożyczki powstają w związku ze sposobem zabezpieczenia umowy pożyczki – wystąpieniem i uzyskaniem przez spółkę od (...) S.A. z siedzibą w W. informacji gospodarczych o zobowiązaniach osoby fizycznej oraz uzyskaniem telefonicznej, mailowej lub pisemnej weryfikacji informacji dotyczących źródła i wysokości uzyskanego przez pożyczkobiorcę dochodu, bieżącej kontroli sytuacji finansowej osoby fizycznej w zakresie uzyskiwanych przychodów, zdolności i historii kredytowej, wypłacalności, niefigurowaniu w żadnym rejestrze dłużników, nieposiadania żadnych innych zaległości, oraz wszelkich innych czynników mogących wpłynąć na sposób wykonywania umowy pożyczki przez osobę fizyczną. Natomiast w § 3 strony umowy oświadczyły, że spłata należności wynikających z umowy pożyczki zawartej ze stroną powodową będzie następowała wyłącznie gotówką za pośrednictwem przedstawiciela pożyczkodawcy tj. spółki (...) Sp. z o. o. z siedzibą w S. w miejscu zamieszkania osoby fizycznej. Wszelkie koszty ewentualnej procedury wzywania osoby fizycznej do zapłaty przez (...) Sp. z o. o., osoba fizyczna będzie uiszczać na rzecz (...) Sp. z o.o. wyłącznie gotówką w miejscu zamieszkania osoby fizycznej. W przypadku nieterminowej spłaty pożyczki (...) Sp. z o. o. miała wysłać do pożyczkobiorcy wezwania do zapłaty, pierwsze wezwanie miało nastąpić za pośrednictwem przesyłki pocztowej po 23 dniach od terminu wymagalności i za jej sporządzenie i wysłanie (...) Sp. z o. o. pobierała opłatę w wysokości 50,00 zł. Drugie wezwanie miało nastąpić za pośrednictwem przesyłki pocztowej po 37 dniach od terminu wymagalności i za jej sporządzenie i wysłanie (...) Sp. z o. o. pobierała opłatę w wysokości 80,00 zł.

/dowód: umowa dodatkowa – k. 20, upoważnienie – k. 21/

I. S. dokonała następujących wpłat na rzecz pożyczkodawcy zaksięgowanych: w dniu 16.04.2013 r. kwota 236 zł, w dniu 7.05.2013 r. kwota 59 zł, w dniu 23.05.2013 r. kwota 180 zł, w dniu 27.06.2013 r. kwota 50 zł, w dniu 10.07.2013 r. kwota 70 zł, w dniu 30.08.2013 r. kwota 25 zł, w dniu 15.12.2013 r. kwota 20 zł, w dniu 12.01.2014 r. kwota 15 zł, w dniu 2.02.2014 r. kwota 10 zł, w dniu 16.03.2014 r. kwota 20 zł, w dniu 1.06.2014 r. kwota 120 zł, czyli dokonała wpłat w łącznej wysokości 805,00 zł.

/dowód: wydruki z systemu wpłat powoda – k. 8, 22, 55/

Pismami z dnia 10 marca 2014 r. oraz 26 stycznia 2015 r. (...) Sp. z o. o. z siedzibą w S. wezwała I. S. do zapłaty zaległych należności z umowy pożyczki. Opłata pocztowa za pierwsze wezwanie do zapłaty wyniosła 4,20 zł, brak wskazania opłaty za drugie wezwanie do zapłaty.

/dowód: wezwania do zapłaty z potwierdzeniami nadania – k. 23-26/

I. S. po wytoczeniu powództwa w niniejszej sprawie, przekazując pieniądze przedstawicielowi pożyczkodawcy, dokonała następujących wpłat na rzecz pożyczkodawcy: w dniu 21.09.2015 r. wpłaciła kwotę 80 zł, w dniu 21.10.2015 r. wpłaciła kwotę 100 zł, w dniu 11.11.2015 r. wpłaciła kwotę 100 zł, w dniu 21.12.2015 r. wpłaciła kwotę 50 zł, w dniu 12.01.2016 r. wpłaciła kwotę 100 zł, w dniu 11.02.2016 r. wpłaciła kwotę 100 zł, w dniu 25.03.2016 r. wpłaciła kwotę 50 zł, w dniu 12.04.2016 r. wpłaciła kwotę 100 zł, w dniu 10.05.2016 r. wpłaciła kwotę 100 zł, w dniu 15.06.2016 r. wpłaciła kwotę 100 zł, w dniu 13.07.2016 r. wpłaciła kwotę 100 zł, w dniu 17.08.2016 r. wpłaciła kwotę 70 zł, w dniu 3.10.2016 r. wpłaciła kwotę 60 zł, w dniu 19.12.2016 r. wpłaciła kwotę 65 zł, w dniu 3.03.2017 r. wpłaciła kwotę 50 zł, w dniu 31.03.2017 r. wpłaciła kwotę 60 zł, w dniu 6.04.2017 r. wpłaciła kwotę 105 zł, w dniu 11.04.2017 r. wpłaciła kwotę 30 zł, w dniu 20.06.2017 r. wpłaciła kwotę 30 zł, w dniu 30.08.2017 r. wpłaciła kwotę 30 zł, w dniu 29.09.2017 r. wpłaciła

kwotę 35 zł, czyli dokonała wpłat w łącznej wysokości 1.515,00 zł. Wpłaty te zwykle z opóźnieniem były księgowane na rachunku pożyczkodawcy, wpłaty dokonane w kwietniu, maju, lipcu, sierpniu 2016 r. zostały zaksięgowane jedynie w kwotach po 50 zł, zamiast uiszczonych kwot po 100 zł.

/dowód: wydruki z systemu wpłat powoda – k. 8, 55, potwierdzenia wpłat złożone przez pozwaną – k. 49-51, 63-64/

I. S. wpadła w kłopoty finansowe, jest w spirali zadłużeń, posiada kilka zobowiązań, stara się porozumieć z wierzycielami i spłacać zadłużenie. Jej jedyny dochód stanowi wynagrodzenie za pracę, obciążone zajęciem komorniczym, na rękę I. S. otrzymuje ok. 1 tys. zł. Miesięcznie na spłatę zobowiązań przeznacza w sumie ok. 600 zł. Mieszka z mężem, który ma problem z alkoholem, nie może liczyć na jego pomoc, partycypuje jedynie w kosztach utrzymania. I. S. jest po operacji nowotworu piersi, jest pod kontrolą onkologa, ma też wrzodziejące zapalenie jelita grubego, wymaga leczenia, ponosi koszty leczenia, jeżeli jedzie do onkologa, łącznie z wizytą płaci ok. 200 zł, raz na pół roku ponosi koszty badania USG. Na utrzymaniu ma jedno dziecko w wieku szkolnym.

/dowód: przesłuchanie pozwanej – 00:16:34-00:38:20 e-protokołu rozprawy z dnia 19 stycznia 2017 r. – k. 60-61v/

Decyzją NR (...) z dnia 18.12.2015 r. po przeprowadzeniu z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów uznał za naruszające zbiorowe interesy konsumentów działanie (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. polegające m. in. na pobieraniu od pożyczkobiorców opłaty z tytułu zabezpieczenia pożyczki pomimo braku ustanowienia jakiegokolwiek zabezpieczenia tej pożyczki, co stanowi naruszenie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jedn. Dz. U. z 2003 r., Nr 153, poz. 1503 ze zm.), a w konsekwencji narusza przepis art. 24 ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i nakazał zaniechanie jej stosowania.

/okoliczności powszechnie znane, decyzja publikowana na stronie internetowej (...)uokik.gov.pl/bp/dec_prez.nsf/

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o przywołane dowody z dokumentów, które nie były kwestionowane przez strony i nie budziły wątpliwości, co do ich wiarygodności, a także w oparciu o przesłuchanie pozwanej.

Należy zauważyć, że pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia wskazanej przez powoda umowy, kwestionowała natomiast wysokość dochodzonego roszczenia, wskazując, że wpłaty dokonywane przez pozwaną do rąk przedstawiciela wierzyciela nie były właściwie księgowane. Przywołane przez pozwaną okoliczności znajdują potwierdzenie w rozbieżnościach zachodzących pomiędzy potwierdzeniami wpłat złożonymi przez pozwaną a wskazaniami powoda oraz danymi z wydruków z systemu wpłat powoda. Wpłaty te zwykle ze znacznym opóźnieniem były księgowane na rachunku pożyczkodawcy, kilka wpłat zostało zaksięgowanych w zaniżonych wysokościach, np. wpłaty dokonane w kwietniu, maju, lipcu, sierpniu 2016 r. Strona powodowa wskazała, że wszystkie wpłaty, które pozwana wskazała poprzez złożone druki KP znajdują się na koncie spółki, jednocześnie wskazała, że rozbieżności między drukami KP a wpłatami zaksięgowanymi w systemie powoda były wynikiem błędnego księgowania przez pracownika spółki. W tych okolicznościach nie sposób przyjąć, aby wskazane działania powoda mogły negatywnie wpływać na zakres zobowiązania pozwanej, czy to odnośnie spłaty należności głównej, czy to odnośnie naliczania odsetek za opóźnienie. Zgodnie ze wskazaniem powoda pozwana przed wytoczeniem sprawy dokonała wpłat na łączną kwotę 805,00 zł, natomiast suma wpłat dokonanych po wytoczeniu powództwa obejmowała kwotę ok. 1,5 tys. zł, zatem łącznie przekraczała kwotę 2 tys. zł. Strona powodowa cofnęła pozew w zakresie wpłat dokonywanych przez pozwaną po wytoczeniu powództwa, jednak tylko na łączną kwotę niespełna 1,4 tys. zł. Pozwana nie sprzeciwiła się cofnięciu pozwu we wskazanej części.

Pozwana zakwestionowała roszczenie co do wysokości. W konsekwencji obowiązkiem strony powodowej było zgodnie z regulacją art. 6 k.c. wykazanie wysokości zgłoszonego roszczenia.

Natomiast trudna sytuacja materialna pozwanej w żaden sposób nie mogła wpłynąć za zakres zobowiązania względem powoda z przedmiotowego stosunku umownego.

Zgodnie ze wskazaniami umowy całkowita kwota do zapłaty wynosiła 2.655,00 zł i obejmowała: 1.400,00 zł kwotę pożyczki powiększoną o wynikające z umowy oprocentowanie 189,30 zł, opłatę przygotowawczą 112,00 zł oraz koszt ustanowienia zabezpieczenia, którego powstanie związane było z udzieleniem pożyczki 953,69 zł, ponadto pozwana zobowiązała się do zapłaty należności za wezwania do zapłaty.

Po dokonanych ograniczeniach powództwa, strona powodowa dochodziła zapłaty kwoty 1.082,78 zł wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 2 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych. Następnie powódka cofnęła pozew w zakresie wpłat dokonanych przez pozwaną w dniu 30 sierpnia 2017 r. w kwocie 30 zł i w dniu 29 września 2017 r. w kwocie 35 zł, wskazując, że wpłaty te zostały zarachowane na poczet należności głównej. Strona powodowa nie wskazała, na jakie należności, w ramach dochodzonego roszczenia, dokonywała zaliczenia wpłat czynionych przez pozwaną, nie wskazała, jakie należności obejmuje żądana kwota.

Nie ulega wątpliwości, że pozwana zaprzestała regularnie płacić ustalone raty, natomiast dokonywane wpłaty, poza nielicznymi, obejmowały kwoty odbiegające od wysokości rat ustalonych w umowie. W związku z nieuregulowaniem pożyczki w terminie powód był uprawniony do naliczania odsetek za opóźnienie, jednakże wobec zakwestionowania roszczenia w tym zakresie powód powinien przedłożyć szczegółowe rozliczenie tych należności.

Należy zauważyć, że w ramach żądanej kwoty powód dochodzi także zapłaty skapitalizowanych odsetek umownych liczonych od dnia następującego po dniu wymagalności pierwszej niespłaconej raty i każdej następnej w odstępach tygodniowych do dnia poprzedzającego złożenie pozwu. Wobec zgłoszonego przez powoda na podstawie przepisu art. 482 § 1 k.c. żądania zapłaty odsetek od zaległych odsetek istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie ma także ustalenie podstawy naliczania odsetek. Tymczasem wskazania powoda w tym zakresie są niejednoznaczne, a dokumenty złożone przez powoda nie pozwalają poczynić jakichkolwiek ustaleń w tym przedmiocie. Nie sposób ustalić, od jakich należności, w jaki sposób i za jaki okres zostały wyliczone należności odsetkowe, czy były w ogóle podstawy do ich wyliczenia. Okoliczności te w żadnym razie nie pozwalają na uwzględnienie zgłoszonego roszczenia zapłaty odsetek, w tym odsetek od zaległych odsetek.

Wskazać należy ponadto, że strona powodowa reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika nie przedłożyła jakichkolwiek dowodów wykazujących, w jakiej wysokości faktycznie poniosła koszty ustanowienia zabezpieczenia związanego z udzieleniem pożyczki na rzecz pozwanej. Przedłożona faktura VAT nr (...) z dnia 6.05.2013 r. (k. 29) za usługi świadczone przez (...) S.A. z siedzibą w W. jest fakturą za opłatę ryczałtową, nie sposób ustalić sprawdzenia wiarygodności kredytowej jak wielu osób dotyczyła, nie sposób tego wywieść także z przedłożonego potwierdzenia dokonania zbiorczej opłaty za sprawdzenie w (...) (k. 30).

Wprawdzie z umowy pożyczki wynika, że pozwana upoważniła pożyczkodawcę i (...) Sp. z o. o. z siedzibą w S. do wystąpienia i uzyskania od (...) S.A. z siedzibą w W. informacji gospodarczych, jednakże z umowy dodatkowej w sposób jednoznaczny wynika, że koszty zabezpieczenia związane z udzieleniem pożyczki powstają dopiero w związku z wystąpieniem i uzyskaniem informacji gospodarczych. Strona powodowa nie przedłożyła żadnego dowodu, z którego wynikałoby, że o udzielenie takich informacji w stosunku do pozwanej wystąpiono. Z treści złożonej faktury wystawionej przez (...) S.A. z siedzibą w W. nie sposób wywnioskować z jakiego tytułu została wystawiona, wskazano w niej jedynie, że została wystawiona tytułem cennika za pojedyncze raporty. Tym samym nie sposób uznać na jej podstawie, że w istocie po stronie powodowej powstały jakiegokolwiek koszty związane z konkretnym sposobem zabezpieczenia pożyczki udzielonej właśnie pozwanej.

Wskazać należy, że na powodzie, jako podmiocie inicjującym postępowanie cywilne, ciąży obowiązek przedstawienia podstawy faktycznej dochodzonych roszczeń (187 § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz dowodów na jej poparcie (art. 232 k.p.c.).

W obecnie obowiązującym stanie prawnym to strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Nie jest rolą sądu prowadzenie dochodzenia w celu uzupełnienia bądź wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76).

Zgodnie z art. 232 zd. 1 k.p.c. to na stronach spoczywa ciężar prowadzenia postępowania dowodowego dla stwierdzenia faktów, z których strony te wywodzą skutki prawne. Powód był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego. Nie ulega wątpliwości, że to na powodzie spoczywał ciężar wykazania występowania wszystkich przesłanek wykazujących istnienie roszczenia pieniężnego i faktyczny zakres tego roszczenia. Nie ulega wątpliwości, że pełnomocnik powoda w tym zakresie miał możliwość przytoczenia określonych twierdzeń oraz zgłoszenia stosownych wniosków dowodowych już w pozwie. Oczywistym jest, że jeżeli strona nie zgłosiła twierdzeń i dowodów w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym, a w sprawie nie występują okoliczności usprawiedliwiające późniejsze ich powołanie, to sąd obowiązany jest pominąć te twierdzenia i wnioski dowodowe.

Zgodnie z art. 6 § 2 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są przytaczać wszystkie okoliczności faktyczne i dowody bez zwłoki, aby postępowanie mogło być przeprowadzone sprawnie i szybko. Strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Sąd pomija twierdzenia i dowody, jeżeli są powoływane jedynie dla zwłoki lub okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione (art. 217 § 1-3 k.p.c.).

Powódka w sposób profesjonalny uczestniczy w obrocie gospodarczym, korzysta z pomocy fachowych pełnomocników i nie jest ograniczona czasowo w odpowiednim i właściwym przygotowaniu treści pozwu, przy uwzględnieniu regulacji art. 207 § 6 k.p.c.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku (art. 203 § 1 k.p.c.), przy czym z mocy art. 203 § 4 k.p.c. sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu w sytuacji, gdy okoliczności sprawy wskazują, że czynność ta jest sprzeczna z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Z okoliczności sprawy nie wynika, by cofnięcie pozwu w niniejszej sprawie we wskazanej przez powoda części było sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzało do obejścia prawa. Cofnięcie pozwu w części wynikało z faktu dokonywania przez pozwaną wpłat na poczet należności dochodzonej pozvem po wytoczeniu powództwa.

W razie cofnięcia pozwu poza rozprawą przewodniczący odwołuje wyznaczoną rozprawę i o cofnięciu zawiadamia pozwanego, który może w terminie dwutygodniowym złożyć sądowi wniosek o przyznanie kosztów. Gdy skuteczność cofnięcia pozwu zależy od zgody pozwanego, niezłożenie przez niego oświadczenia w tym przedmiocie w powyższym terminie uważa się za wyrażenie zgody (art. 203 § 3 k.p.c.). Pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa.

W związku z tym, że powód cofnął pozew w części obejmującej wskazane wpłaty ze skutkiem prawnym, sąd działając na podstawie przywołanych przepisów, postępowanie w niniejszej sprawie w zakresie cofniętego powództwa umorzył.

Przedmiotowe powództwo w pozostałym dochodzonym przez powoda zakresie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości (art. 720 § 1 k.c.).

W ujęciu kodeksu cywilnego umowa pożyczki jest umową darmą (grzecznościową). Umowa ta może jednak zostać zawarta także pod tytułem odpłatnym. W tym przypadku świadczenie biorącego pożyczkę polega zwykle na zapłacie odsetek (art. 359 k.c.).

Zgodnie z art. 471 k.c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Nie ulega wątpliwości, że strony łączyła umowa pożyczki, na mocy której pozwana otrzymała ustaloną sumę pieniędzy. Pozwana zobowiązała się zwrócić pobrane pieniądze wraz z należnymi odsetkami na warunkach określonych umową. Zobowiązania obu stron przedmiotowej umowy pożyczki zostały określone przez same strony zgodnie z przewidzianą w art. 353¹ k.c. zasadą swobody umów. Pożyczkobiorca zobowiązał się do zwrotu kapitału pożyczki oraz odsetek ustalonych na podstawie postanowień umownych, a także do zwrotu wskazanych kosztów. Pozwana nie wywiązała się w pełni z tego obowiązku.

Należy jednak zauważyć, że pozwana jest konsumentem w rozumieniu przepisu art. 22¹ k.c., co zobowiązuje sąd do dokonania oceny przedmiotowego roszczenia również w świetle przepisów o ochronie konsumentów.

W ocenie sądu znaczna część żądania pozwu budzi poważne wątpliwości w świetle przepisów o zobowiązaniach umownych i ochronie konsumenta przed niedozwolonymi klauzulami umownymi. Przepis art. 385¹ § 1 k.c. stanowi, że postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Norma prawna zawarta w przepisie kolejnego paragrafu stanowi, że jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie.

Z kolei przepis art. 385¹ § 3 k.c. stanowi, że niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Natomiast przepis kolejnego paragrafu stanowi, że ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje.

Zgodnie z przepisem art. 385² k.c. oceny zgodności postanowienia umowy z dobrymi obyczajami dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy, biorąc pod uwagę jej treść, okoliczności zawarcia oraz uwzględniając umowy pozostające w związku z umową obejmującą postanowienie będące przedmiotem oceny.

Zdaniem sądu żądanie przez stronę powodową kosztów ustanowienia zabezpieczenia, którego powstanie związane było z udzieleniem pożyczki, należało uznać za sprzeczne z postanowieniami przepisów art. 385 § 1 k.c., a także jako zmierzające do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych. Zgodnie z przepisem art. 359 § 2 1 k.c. obowiązującym w chwili zawarcia umowy maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie mogła w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (odsetki maksymalne). Strony w umowie zastrzegły obowiązek zwrotu przez pożyczkobiorcę przekazanej kwoty pożyczki powiększonej o wynikające z umowy oprocentowanie. Ustalone oprocentowanie stanowiło wynagrodzenie należne pożyczkodawcy za korzystanie z pieniędzy przekazanych pozwanej w ramach zawartej umowy pożyczki, odsetki nie przekraczały wysokości odsetek maksymalnych.

Wypada zauważyć, że stronie powodowej przysługują koszty związane z udzieleniem pożyczki, niewątpliwie kosztami tymi są wskazana w umowie opłata przygotowawcza i koszty wezwań do zapłaty. Jednakże za takie koszty nie mogą być potraktowane wskazane w umowie koszty ustanowienia zabezpieczenia, których wysokość wynosiła ponad połowę wartości kwoty pożyczki.

W tej sytuacji konieczna była ocena, czy koszty ustanowienia zabezpieczenia zostały faktycznie poniesione przez pożyczkodawcę, czy też ich ustalenie miało na celu obejście zakazu z art. 483 § 1 k.c. i art. 359 § 2¹ k.c. Zdaniem sądu brak jakichkolwiek dowodów, że wskazane koszty miały ekonomiczne powiązanie z kosztami rzeczywiście poniesionymi, bądź że zapewniały pożyczkobiorcy rzeczywiste zabezpieczenie wykonania umowy.

W samej umowie nie określono w żaden sposób, o jakie zabezpieczenie chodzi, co czyniło wątpliwym już sam fakt jego ustanowienia. Nie ulega wątpliwości, że w tej sytuacji pożyczkobiorca nie był w stanie ocenić, na jakich warunkach udzielono zabezpieczenia, a także, w jakim zakresie zabezpieczenie to chroni dłużnika w przypadku braku zapłaty. Z tych względów należało przyjąć, że obciążenie pożyczkobiorcy kosztami zabezpieczenia, które nie zostało w żaden sposób opisane, kształtowało obowiązki dłużnika w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Mając na uwadze określoną w umowie wysokość tych kosztów oraz brak ich powiązania z kosztami rzeczywiście poniesionymi, a także brak realizacji celu, jakim było zabezpieczenie spłaty pożyczki, jednoczesne zastrzeżenie obowiązku zapłaty odsetek przez pożyczkobiorcę, należało uznać, że koszty te stanowiły w rzeczywistości ukrytą wysoką opłatę bądź ukryte zastrzeżenie odsetek, których wysokość znacznie przekraczała wysokość odsetek maksymalnych. Takie postanowienie jako zmierzające do obejścia prawa należy traktować jako nieważne na mocy przepisu art. 58 § 1 k.c.

Ponadto zawarty w umowie pożyczki wskazany zapis o kosztach ustanowienia zabezpieczenia, którego powstanie związane było z udzieleniem pożyczki, należy potraktować jako sprzeczny z zasadami współżycia społecznego. Zgodnie z art. 5 k.c. nie można czynić ze swego prawa użytku, który byłby sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony.

W ocenie sądu także wskazany w umowie oraz umowie dodatkowej koszt przesłania do pożyczkobiorcy wezwań do zapłaty został ustalony w oderwaniu od realiów ekonomicznych. Wypada zauważyć, że koszt wysłania listu poleconego, nawet przy uwzględnieniu kosztów związanych z przygotowaniem i ekspediowaniem przesyłki, wynosi zwykle kilka złotych. Określenie kosztu tych przesyłek w rozmiarze kilkudziesięciu złotych należało potraktować jako próbę osiągnięcia dodatkowego zysku przez pożyczkodawcę.

Należy zauważyć, że analogiczne opłaty, jak wymienione w pozwie koszty wezwań do zapłaty, uznane zostały w wielu orzeczeniach Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów za klauzule naruszające zbiorowe interesy konsumentów, czyli klauzule niedozwolone. Przykładowo wymienił je w orzeczeniu wpisane do rejestru klauzul niedozwolonych UOKiK pod numerami 4090, (...), dotyczące opłat za wezwania do zapłaty, czy wypowiedzenia umowy. W konsekwencji także w niniejszej sprawie opłaty przewidziane w umowie należy uznać w świetle art. 385³ pkt 16-17 k.c. za klauzule niedozwolone. Zdaniem sądu charakter opłat wskazanych w umowie wskazuje ponadto, że w istocie opłaty te traktowane są przez pożyczkodawcę jako kara umowna za nieterminową spłatę pożyczki przez pożyczkobiorcę. Opłaty te niewątpliwie pozostają w sprzeczności z regulacją art. 483 § 1 k.c. przewidującego karę umowną na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania świadczenia niepieniężnego. Zawierając wskazane ustalenie odnośnie zgody na obciążenie opłatami wskazanymi w umowie pożyczkodawca narzucił w istocie pożyczkobiorcy karę umowną za opóźnienie w spłacie pożyczki (świadczenia pieniężnego), przy określeniu bardzo krótkiego terminu spłaty udzielonej pożyczki, od której co do zasady wyrażonej w art. 481 § 1 k.c. mogą przysługiwać odsetki, a nie kara umowna. Naliczenie opłat za przesłanie monitów zawierających wezwania do zapłaty w związku z nieterminową spłatą pożyczki w wysokości kilkukrotności opłaty za przesyłkę poleconą, przy czym bez wskazania obowiązku przesłania takiego

monitu przesyłką poleconą, podczas gdy koszt sporządzenia wezwania i nadania przesyłki może wynieść maksymalnie kilka złotych, należało uznać za nadużycie. W konsekwencji w tym zakresie zwrotowi przez pożyczkobiorcę powinny podlegać tylko koszty faktycznie poniesione w tym zakresie przez pożyczkodawcę.

Należy także zwrócić uwagę na regulacje zawarte w Dyrektywie nr 93/13/ EWG, która wprowadza ochronę konsumentów przed nieuczciwymi postanowieniami umownymi. W wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 30 maja 2013 r. C-488/11 przyjęto, że „Art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że nie pozwala on sądowi krajowemu, jeżeli stwierdził on nieuczciwy charakter postanowienia dotyczącego kary umownej w umowie zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem, na ograniczenie się, do czego upoważnia go prawo krajowe, do obniżenia przewidzianej przez nie kwoty kary umownej obciążającej tego konsumenta, lecz zobowiązuje go do zwykłego niestosowania rzeczzonego postanowienia wobec konsumenta.” Wprawdzie w niniejszej sprawie wprost nie ma mowy o karze umownej, jednak wysokie opłaty windykacyjne, czy wysokie koszty ustanowienia zabezpieczenia, stanowią podobne obciążenie, co wymaga analogicznej oceny. W świetle przepisów o ochronie konsumentów wskazane powyżej opłaty za nieterminową spłatę pożyczki przez pożyczkobiorcę, jak również koszty ustanowienia zabezpieczenia, należy uznać za nadużycie. Nie ulega wątpliwości, że zastrzeżony w umowie obowiązek poniesienia takich dodatkowych obciążeń, które nie odnoszą się do głównego świadczenia konsumenta, daje pożyczkodawcy dodatkowe nieuzasadnione i nieekwiwalentne świadczenie kosztem konsumenta. Wskazane postanowienia umowne jako niezgodnione indywidualnie z konsumentem, naruszają klauzulę dobrych obyczajów, w oparciu o wskazane powyżej przepisy nie wiążą konsumenta.

Ponadto powód jako profesjonalista powinien przedstawić, jak kształtowała się wysokość zadłużenia pozwanej w czasie. W oparciu o same twierdzenia powoda nie sposób ustalić podstawy wyliczenia wskazanych kwot, zwłaszcza jeżeli chodzi o należności odsetkowe. Brak również uzasadnionych podstaw do zaliczenia przez powoda dokonanych przez pozwaną wpłat na poczet należności, których zastrzeżenie w umowie nastąpiło z naruszeniem wskazanych powyżej przepisów, a także księgowanie wpłat przekazywanych bezpośrednio przedstawicielowi powoda ze znacznym opóźnieniem lub w zaniżonej wysokości.

Zgodnie z przepisem art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłuższej sumy. Sposób sformułowania żądania zapłaty odsetek, brak dokumentów stanowiących podstawę ustalenia wysokości i wymagalności należności odsetkowych, naliczanie odsetek również od kosztów udzielenia zabezpieczenia, nie dają uzasadnionych podstaw do uwzględnienia zgłoszonego żądania zapłaty odsetek kapitałowych w wyższym zakresie niż to wynika z umownego zastrzeżenia.

W konsekwencji zgłoszone przez powoda żądanie zapłaty, mając na względzie dokonane przez pozwaną wpłaty, także po wytoczeniu powództwa, częściową sprzeczność żądania pozwu ze wskazanymi regulacjami, nie zasługiwało na uwzględnienie. Pozwana zgodnie z umową zobowiązała się zwrócić kwotę udzielonej pożyczki powiększoną o wynikające z umowy oprocentowanie (1.589,30 zł), uiścić opłatę przygotowawczą 112,00 zł oraz koszty wezwań do zapłaty, jednakże obowiązek w tym zakresie powinien odnosić się tylko do wysokości kosztów faktycznie wydatkowanych na ten cel. Skoro pozwana wpłaciła na rzecz strony powodowej łączną kwotę 2.320,00 zł, pozwana nie jest zobowiązana do zapłaty na rzecz powoda dalszych należności.

Z tych względów w oparciu o przywołane przepisy w punkcie 2. wyroku w pozostałym zakresie powództwo jako nieudowodnione i nieuzasadnione podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu sąd postanowił na podstawie art. 102 k.p.c., nie obciążając pozwanej poniesionymi przez stronę powodową kosztami procesu.

Zgodnie ze wskazanym przepisem w wypadkach szczególnie uzasadnionych, sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ten ze względu na swój szczególny

charakter znajdzie zastosowanie wówczas, gdy stosowanie ogólnej zasady odpowiedzialności za wynik procesu wyrażonej w art. 98 k.p.c. nie można byłoby pogodzić ze względami słuszności.

Nie ulega wątpliwości, że możliwość zastosowania przez sąd art. 102 k.p.c. powinna być oceniana w całokształcie okoliczności konkretnej sprawy, które uzasadniałyby odstępianie od podstawowych zasad regulujących rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu. W ocenie sądu w przedmiotowej sprawie takie okoliczności zachodziły. W szczególności przemawiała za tym nie tylko trudna sytuacja osobista i materialna pozwanej, jej ciężka sytuacja zdrowotna, ale także zgłaszana przez pozwaną gotowość regulowania zadłużenia w miarę posiadanych możliwości finansowych, fakt czynienia wpłat na poczet zaciągniętego zobowiązania. Wprawdzie pozwana wniosła skutecznie sprzeciw od nakazu zapłaty, jednakże należy zauważyć, że nie kwestionowała zasadności zgłoszonego żądania, dochodziła wyjaśnienia rozbieżności odnośnie księgowania dokonywanych wpłat, dochodziła uwzględnienia jej trudniejszej sytuacji materialnej i zdrowotnej, nie obciążania wysokimi kosztami procesu. Należało zauważyć, że pozwana od dłuższego czasu znajduje się w trudniejszej sytuacji materialnej spowodowanej w dużej mierze poważnymi problemami zdrowotnymi. Pomimo tego pozwana podejmuje obowiązek regulowania posiadanych zobowiązań. Osiągany przez pozwaną dochód jest przeznaczany w dużej mierze na utrzymanie i leczenie, w miarę możliwości na spłatę zobowiązań, pozwana nie uchyła się od obowiązku spłaty. Jednocześnie należało zauważyć, że powódka poniosła w toku niniejszego postępowania jedynie koszt wynagrodzenia fachowego pełnomocnika, przy czym aktywność procesowa fachowego pełnomocnika strony powodowej była ograniczona, a także opłaty sądowej od pozwu, która nie była szczególnie wysoka. Powódka jest podmiotem uczestniczącym profesjonalnie od wielu lat w obrocie gospodarczym, jest przygotowana do sądowego dochodzenia niespłaconych należności, niniejsze postępowanie niewątpliwie ma dla powódki charakter powtarzalny. Powództwo w dużej mierze okazało się sprzeczne z prawem i zasadami współżycia społecznego.

Przytoczone powyżej okoliczności uzasadniały zastosowanie przez sąd w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu regulacji przewidzianej w przepisie art. 102 k.p.c.